

ANTI-HOLOCAUSTLITTERATUREN OG DENS BAGGRUND

Ragnar Kvam

Danmark/Norge

Georg Orwell, som De vel kender, han siger et sted, at den som kontrollerer fortiden, kontrollerer fremtiden. Jeg vil gerne med mit indlæg her forsøge at afsløre de bagmænd som opererer i samtiden, altså bagved de nynazistiske tendenser og de nye anti-semitiske tendenser.

Jeg har valgt at eksemplificere dette med ganske få navne, for ikke at belaste med en masse forskellige titler, men jeg har i et amerikansk tidsskrift skrevet en artikel om alle de mange bøger som jeg synes er en slags ekstrakt af bagmændenes bøger, altså en slags vulgær-propaganda, som er nok så farlig, fordi den når langt større kredse. Men det står fast: Hovedskylden ligger hos bagmændene. Jeg kunne sammenligne det med bagmændene i narkotika-handelen.

Jeg vil allerførst tage et stort værk frem, en slag modskrift imod den anti-Holocaustlitteratur vi taler om. Det er den franske »Le memorial de la deportation des juifs de France«, Mindet om deportationen af de franske jøder, et af de største værker som overhovedet er udkommet af den slags. Det er skrevet og samlet af den tyske *Beate Klarsfeld*, og hendes franske mand, advokaten *Serge Klarsfeld*.

Dette værk må stilles overfor den fantastiske kendsgerning, at en fransk professor *Robert Faurisson* har udgivet en større afhandling, hvori han ganske enkelt fornægter Hitler-tidens jødeudryddelser, han sætter ikke bare spørgsmålstegn ved gaskamrene, men påstår rentud at de er et jødisk påfund. Hermed står han jo på linje med en anden franskmand, som ofte tituleres med »professor«, hvilket står for lærer; nemlig *Paul Rassinier*. Og med den engelske *Richard Harwood*, som anfører at han er ansat ved University of London. Her er han imidlertid ukendt, og i virkeligheden er hans navn et pseudonym, men jeg kender nu godt

hans rigtige navn. Han er tidligere medlem af National Front.

Da Leo Eitinger og Oskar Mendelsohn og jeg var til stede ved den meget omtalte Hoås-sag så blev Harwoods pamflet: »Døde der egentlig 6 millioner« fremlagt, og det blev oplyst at den var skrevet af en professor ved Londons universitet. Vi var en del pressefolk og observatører som tog en telefon til Universitet i London, og fik som svar at der ikke var nogen professor Harwood og aldrig havde været en sådan ved universitetet. Heller ikke kunne man i de gængse kilder finde nogen professor Harwood andetsteds i England. Senere kom det da også for dagen, blandt andet gennem en artikel i »New Statesman«, at det altsammen var bluff, – men denne pamflet er faktisk oversat og kommet i over en halv million eksemplarer over hele verden og den fornægter alt som har haft med gaskammertiden og jødeforfølgelser at gøre, og beskylder dagens jøder for at have fundet på dette, for at skaffe penge til Israel, og bygge den zionistiske stat op. Professor Faurissons afhandling er givetvis ikke kommet i noget stort oplag, ihvert fald ikke endnu, så den skader meget mindre end denne pamflet.

Men nu kan man sætte »Le memorial« op imod Faurissons bog. Den er på næsten 1.000 kæmpesider, de fleste sider består af tre spalter med navne, over og under hinanden, hele vejen. Måske husker man fra den gamle jødiske synagoge i Praha hvordan navne på de omkomne er indhugget på væggene, på murene over det hele. Det finder man jo også andre steder, for eksempel i Israel. På samme måde er denne mindebog en nøjagtig reproduktion af de så at sige officielle lister over deportationerne fra Frankrig; ved omhyggelige undersøgelser har de to Klarsfelder fundet frem til disse lister, og

med mere end femhundrede sider lister i tre spalter og store sider kan man vel forestille sig, at det er et kæmpeantal navne på de, for det største antals vedkommende omkomne, jøder fra Frankrig. Over 75.000 kom afsted, knap 50.000 blev ført øjeblikkelig til gaskammer, af de resterende kom højst 2.500 tilbage. Denne bog må jo dog være kommet professoren for øje, den er blevet anmeldt og omtalt i »Le Monde« og alle de andre store aviser, og så sidder den der professor altså og ignorerer simpelthen disse præcise oplysninger.

Det er min absolutte overbevisning, at Holocaust er ved at være den bedst dokumenterede historiske hændelse. Jeg har selv besøgt arkiver i Paris, i Potsdam i DDR, i Tel Aviv, i Jerusalem, i den kibbutz hvor de polske Ghetto-kæmpere bor, i London og andre steder, og stoffet er jo så kollosalt, at der næppe er noget menneske som kan gennemgå hele dokumentationen. Men det er påfaldende nu, i 70'erne og begyndelsen af 80'erne, at folk med, til en vis grad anerkendte navn, videnskabsmænd, eller kvinder, de udgiver nu disse anti-bøger, og de har kolleger i andre lande så de kan begynde at citere hinanden.

Her fra Danmark er der et meget interessant eksempel på det jeg gerne vil fremhæve. Der var for kort tid siden i Århus en lektor, som åbent vedkendte, at han var nazist. Nu blev det klart, at han og hans tilhængere spillede en større rolle i en international sammenhæng, end man egentlig var klar over. Det danske fjernsyn inviterede nu folketingsmand Melchior og denne unge lektor til en konfrontation i fjernsynet. Efter hvad folketingsmanden anfører, vidste han intet om modparten. Ved udsendelsen vender han så ryggen til, det vil jeg nok også have gjort, og der sidder så denne unge, pæne Århusmand ganske roligt og snakker, mens Melchior er fuld af fortvivlelse og ikke vil, ikke kan, snakke med dette menneske. Men nu kommer det væsentlige: dagen efter anmelder landets mest intellektuelle avis denne hændelse, og her blir Melchior kritiseret, mens Århusmanden blir rost, ikke for sine meninger, men for sin optræden. Anmelderen mente, at Melchiors optræden ville skade jødernes omdømme i befolkningen, mens seerne ville få et for godt indtryk af nazisten. Det er nu ikke det som er det vigtige, men det at kritikeren så anfører, at denne mand fra Århus, denne nazist, han er jo bare naiv. Men det er hele min overbevisning, hele kernen i dette indlæg: Den mand er ikke naiv, han er meget strategisk be-

vidst, han har embedseksamen, han kan skaffe sig en position. Han vil arbejde bevidst på at fremme sin sag, han vil opnå en magtstilling. Han hører til dem som skriver og taler *mod bedre vidende*; ingen skal fortælle mig, at en veluddannet akademiker, eventuelt en professor i historie, ikke ved, at gaskamrene eksisterede og at jødeforfølgelserne og udryddelserne fandt sted. Dertil er de åbenbare dokumentationer for klare. Men så kommer der nye generationer. De hører dette, og journalister og popularisatorer går i gang med de tykke bøger og laver uddrag. Så kommer der artikler i de nynazistiske blade i Tyskland og Frankrig, så dannes der ungdomsklubber med emblemer og mærker, og så går det videre efter gammelt mønster. Lektoren oppe i Norge, han påstod at Hitler ikke havde krummet et hår på jødernes hoved, og det samme siger historikeren David Irving. Derimod kunne det tænkes, at man en dag i fremtiden kunne komme i den situation, at man ville blive nødt til at gøre det som Hitler altså ikke gjorde, nemlig at krumme et hår på jødernes hoved, og tage livet af dem. Det var næsten det værste man fik at høre deroppe under retssagen. Nu kan det tænkes at den norske lektor var en smule mentalt forvirret, men han havde historie som hovedfag ved Oslo Universitet, og både ved universiteter og helt ned i gymnasierne lægges der dog så stor vægt på kildestudier, ja i lærebøgerne er stoffet nu om stunder jo ofte mest kildesamlinger, så ingen kan vel undgå at stifte bekendtskab med de uafviselige kilder til Holocaust, eller kan i det mindste frigøre sig fra den diciplin som de historiske studier pålægger en.

Den engelske historiker *David Irving* kan vel ikke nævnes i samme åndedrag som den egentlig krypto-nazistiske, men hans bog om Hitlers krig er alligevel ganske farlig, fordi han ganske frikender Hitler for delagtighed i en række af grusomhederne, og lægger skylden på de andre, på Himmler, Goebbels og andre. Så får ungdommen mulighed for igen at se Hitler som et eksempel, et forbillede, han frikendes for misgerningerne.

Så er der den bog som *Arthur R. Butz* har skrevet: »The hoax of the twentieth century«. Butz er docent i elektronik ved et amerikansk universitet. Men her vil jeg endnu engang gå tilbage til Hoås-processen i Norge. Professor Leo Eitinger var vidne der, og der sidder nazisten Hoås ved et bord, han får et spørgsmål om Auschwitz, og han siger, at jo da, Auschwitz har da rigtignok eksisteret, men der var nu in-

gen som tog livet af jøder der, de brugte gassen til at rense tøjet for utøj og den slags, lopper og lus. Men da var det den eneste gang Leo Eitinger slog i bordet, han var som vidne altid så rolig og stille, og han sagde de ord som alle der var til stede vel altid vil huske: »Jeg var der, De var der ikke«. Da blev der stille, død stille, og der gik en lille tid; men så greb Hoås denne bog af Butz og svingede den over sig, en bog i hvidt omslag med en sort tegning, et sort hagekors udenpå, og sagde: »Jeg er ikke forpligtet til at høre på jødiske vidner«. Han står idag som en af de ideologiske fædre til den nynazistiske bevægelse i Norge, den bevægelse som nu for nylig to livet at to unge, som ikke ville følge trop.

Så kan man nævne den tyske professor *Hellmut Diwald*, som i sin næsten 1.000 sider store tysklandshistorie ikke et eneste sted nævner jødernes skæbne under den anden verdenskrig eller i det tredje rige. Den amerikanske historiker *Jeffrey Barraclough* har dannet skole; disse historikere er ikke imod jøderne i og for sig, de benægter ikke, at der er sket sørgelige ting i Tyskland under Hitler, men for at skabe en større, en bedre sammenhæng i tysk historie, intergrerer de så at sige den nazistiske »periode« i den tyske historie ved at dæmpe eller udelade de altfor mørke skygger. Men han og hans skole kan nu slet ikke sammenlignes med Faurisson som kalder sig »revisionist«; der har været skrevet så meget om jøderne, og derfor skal nu den del af historien revideres. Man spørger sig selv: Kan man revidere historiens indsigt i Armeniernes skæbne? Drabene på dem før den første verdenskrig. Eller har nogen prøvet at revidere kendsgerningerne omkring Liverpool-aristokratiets slavehandel? Har nogen prøvet at revidere omstændighederne omkring Napoleons ordre om at 10.000 syriske soldater skulle styrtes i havet fordi han ikke ville have besværet med dem? Og så kommer der altså nu en del historikere og vil revidere og taler om at være objektive.

Der har for nylig været en anti-nazistisk konference i Paris, med deltagelse af flere svenskere, men ingen nordmænd eller, såvidt jeg ved, danskere. Der blev en del opstandelse på grund af en svensk forfatter, Jan Myrdal. Diskussionen drejede sig blandt andet om Faurisson's bog, som er forsynet med et forord af den amerikanske sprogforsker Noam Chomsky. Nu var der i et eller andet nummer af »The Guardian« maj måned 1981 et læserbrev fra Noam Chomsky, hvori han hævder, at han

forsåvidt aldrig har skrevet et »forord« til bogen, men at han i sin tid skrev en artikel om åndsfrihed og talefrihed, hvor han gjorde sig til talsmand for, at man selvfølgelig var berettiget til at tale og skrive som man ville, udtrykke sine meninger – men man måtte naturligvis ikke udgive *meninger* for at være forskning eller forskningsresultater. Så skriver Myrdal tre artikler i »Svenska Dagbladet«, hvor han erklærer, at han går ind for åndsfriheden på samme måde som Chomsky, idet han henviser til netop forordet i Faurissons bog. Og så er det jo et spørgsmål hvad Myrdal vil sige, når han får at vide hvordan Chomsky egentlig forholder sig til dette »Forord«, – for Myrdal forsvare i realiteten at Faurisson har lov til at udgive sine meninger som forskning, og under ly af sin professortitel, og med sin autoritet som historiker. Men det går ikke.

Problemerne er åbenlyse i Tyskland. Jeg var dernede nu i forbindelse med valgene, og var blandt andet med ved et stort møde i Dortmund. Der var plads til 10.000 mennesker, det var et socialdemokratisk møde, – men der kom 25.000. Det hele var en manifestation af ung tysk vilje imod nazismen, uden lige, og helt uden sammenligning med de bittesmå grupper af unge nazister som render rundt i gaderne andre steder. Der er ingen tvivl om den plads de unge tyske socialdemokrater indtager. Senere deltog jeg i et møde i Tübingen, arrangeret af fagforeningerne. Der kom omkring 200 25-årige og så omkring 100 som var over 60. Og disse ældre, – det var netop folk som havde siddet i koncentrationslejr; og de unge, de mødte op fordi de gerne ville høre hvad en skandinav havde at sige om forholdet til Tyskland. Mit indtryk af de unge tyske, og da specielt de som er socialdemokrater, det er at dem kan man stole på. Mere usikker er jeg overfor de unge i England, hvor det er meget foruroligende hvad der foregår blandt de unge i National Front's regi.

Arthur R. Butz's bog er udbredt nu, og udkommet i mere end en million eksemplarer. En anden farlig bog er »Die Auschwitz-Lüge«, som er solgt i endnu flere eksemplarer. Der ser man den samme tendens, stoffet er hentet fra de angivelige professorer, denne titel som man ustandselig slår om sig med; men bearbejdningen er rent propagandistisk.

Nu har man under denne session talt om, at det er ikke nok at snakke om sagerne, noget må gøres. Jeg har et forslag. Alle kender den store og meget slagkraftige organisation Amnesty

International. Jeg gad dog vide, om det ikke ville være muligt at opbygge en tilsvarende organisation, hvor medlemmerne arbejder vederlagsfrit, og lægger et meget stort og personligt arbejde i sagen, – en organisation imod den nynazisme, imod den ny-antisemitisme, som vi finder overalt, i Europa og i Amerika, og som udarter i mange forgreninger, ikke mindst i det

almindelige fremmedhad og fremmedarbejderhad som vi møder nu også i vore skandinaviske lande. Kunne man ikke organisere grupper af samme art som i Amnesty International, ikke bare mødes på idealistisk grundlag, men også for at udføre et praktisk arbejde. Det er hårdt tiltrængt nu.

BOGLISTE:

Robert Faurisson: i »Historia«, nr. 369. August 1977.

Robert Faurisson: Mémoire en défense contre ceux qui m'accusent de falsifier l'histoire. La question des chambres à gaz. Paris 1981.

Hellmut Dirwald: Geschichte der Deutschen. Berlin 1978.

Det tredje Riges historie er i denne bog rensset for de mere dystre sider. Således er Holocaust særdeles lem-fældigt behandlet.

David Irving: Hitler's war. London 1977.

I denne engelske udgave hævdes det, at Hitler næppe kendte til jødeforfølgelserne, og aldeles ikke havde givet ordre til dem. Skylden for de forfølgelser og overgreb som erkendes, lægges på andre af koryfæerne. I den tyske udgave er disse afsnit strøget.

Richard Harwood: Did six million really die? The truth at last. Chapel Ascote s.a. (1972)

Adskillige udgaver herefter. Der rettes i de følgende udgaver, herved fjernes adskillige løgnagtigheder, men der blir rigeligt tilbage. – Mens de tre foregående trods alt er forfattet af egentlige videnskabsmænd, er denne og de følgende rene propagandaskrifter, men udgiver sig for at være »forskningsresultater«.

Paul Rassinier: Le mensonge d'Ulysse. 1950. 5. udg. Paris 1961.

Den tidligere koncentrationslejr-fanges første bog, oprindelig skrevet som reaktion på skuffelser under fangenskab, under hvilket forfatteren ikke vandt sine medfangers tillid. En række erindringsfejl og modsigelser og overdrivelser i den gængse litteratur om lejrene fastholdes og kritiseres. Men kritikken skyder efterhånden langt over mål, og angivelige huskefejl opfattes som bevidst løgnagtighed.

d.s.: Ulysse trahi par les siens. Paris 1959.

Skrevet i skuffelse over den modtagelse den foregående bog fik blandt tidligere fanger.

d.s.: Le drame des Juifs européens. Paris 1964.

Tysk udgave:

Das Drama des Juden Europas. Hannover 1965.

Forfatteren »beviser« her ved sine kildestudier – der savner enhver form for præcision og omhu – at jødeforfølgelserne ikke fandt sted.

Thies Christophersen: Die Auschwitz-Lüge. 5. opl. Mohrkirch 1975.

En tidligere SS-mand fortæller her sine erindringer fra et Auschwitz, hvor der ikke findes gaskamre og hvor samarbejdet mellem ofre og bødler er nærmest idyllisk. Tidligere fangers erfaringer med SS-manden er ikke helt i overensstemmelse med hans egen opfattelse.

Wilhelm Stäglich: Der Auschwitz Mythos. Legende oder Wirklichkeit? Tübingen 1979.

Efter tysk dom er bogen ikke frit til salg, da den rummer antisemitiske udsagn og uvederhæftige påstande.

Efter tysk dom er bogen ikke frit til salg, da den rummer antisemitiske udsagn og uvederhæftige påstande.

Arthur R. Butz: The hoax of the twentieth century. 2. udg. Chapel Ascote 1977.

Butz søger i denne meget omfangsrige bog at gøre op med alle kendte kilder, idet han stiller enhver lille modsigelse i ethvert kildedokument op, påstår om en række kilder at de er forfalskede, om en række vidnesbyrd at de er falske, og opnår på den måde at kunne affærdige såvel Auschwitz som forfølgelserne som et stort svindelnummer.